

[Oluf Pedersen.]

der straks, og dermed er det forbudt at opfodre, medens den lovbestemmelse, hvorefter ministeren kan give dispensation, ikke er vedtaget endnu. Når denne lov om et par dage er vedtaget og træder i kraft, så overtræder de mennesker, der anvender mel, hvortil der er ydet statstilskud, til dyrefoder, lovens bestemmelser. Det er en fejl at lave en lov som denne, der i virkeligheden bygger på en lov, som slet ikke er vedtaget; jeg ved ikke, om den nogensinde bliver vedtaget, men medens denne bestemmelse gælder straks, gælder den bestemmelse, ministeren henholder sig til, ikke i øjeblikket. Sikke noget sjuskeri at lave en sådan lovgivning!

Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) var meget højt oppe med hensyn til moral og sikring af den fattige befolkning, og alt hvad dertil hører. Ja, jeg kender godt hele den rummel; jeg har ikke megen respekt for den. For hvad er resultatet, hvem er det, der betaler nedsættelserne? Er det noget, der kommer som en gave fra rigsdagen? Nej, det er simpelthen befolkningen selv, der betaler. Og i dette tilfælde tror det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen ikke, at fattigfolk spiser hvedebrød. Eller er det meningen, at de ikke må spise det mere? Jeg indrømmer ærligt — og det er måske derfor, man er så vred på mig —, at jeg anser hele denne lovgivningsform for det rene hykleri. Det er slet ikke sagligt rigtigt. Her kommer man og fortæller befolkningen: vi sikrer jer billigt rugbrød! Men man glemmer at sige: kære venner, hvis I ikke skal betale prisen, når I køber rugbrødet, så kommer I til at betale det i skat. Men hvorfor ikke betale varen, når man køber den? Hvad skal den slags streger til!

Jørgen Jørgensen (Lejre): Ja, naturligvis snakker det ærede medlem hr. Oluf Pedersen udenom; der var heller ikke andet at gøre. Den talen om, at de samme mennesker skal betale det i skat, som de sparer gennem lave rugbrødspriser, er jo uden mening. Det er ikke alene et spørgsmål om at flytte nogle penge fra hvedebrødet for at gøre rugbrødet billigere; det er også et spørgsmål om statstilskud. Det ærede medlem mener, at de fattigste mennesker gennem deres skatter er med til at dække den nedsættelse af rugbrødsprisen, som foranlediges ved statstilskuddet. Men det er helt andre mennesker; det er en fuldkommen forvanskning af forholdene.

Men yderligere er der den ting at sige, at en stigning i rugbrødsprisen og i mælkeprisen vil, med den prisordning vi har, føre til pristalslønstigninger og andre uheldige ting, og det er den virkelighed, vi står i, som vi må regne med — ikke den tilstand, som det ærede medlem drømmer om —, og som må lægges til grund for lovgivningen her i tinget. Det, jeg hæftede mig ved, første gang jeg havde ordet, var ikke de almindelige talemåder, det ærede medlem anvender, at det er de samme mennesker, som betaler nedsættelsen, der får nedsættelsen, hvad altså er forkert. Med hensyn til disse prisnedsættelser gælder, at den gruppe af befolkningen, der er bedst stillet, må hjælpe med til, at priserne på de vigtigste livsforbrødenheder kan nedsættes for den fattigste del af befolkningen. At det kunne gøres på en anden måde, er muligt, hvis der var andre politiske konstellationer, men det er ikke det, vi drøfter; vi drøfter det faktisk foreliggende, og så har det ærede medlem ingen begrundelse for at fremsætte den slags postulater, at det er de samme mennesker, der betaler nedsættelsen, som får fordel af denne nedsættelse.

Men det, jeg derudover hæfter mig ved, er, at vi her står foran gennemførelsen af en lov, som vi kan se indebærer muligheder for at blive misbrugt, for der er mennesker, der spekulerer på at skære sig en fortjeneste på deres medborgeres bekostning ved at omgå de bestemmelser, som rigsdagen vedtager. Og hvad gør det ærede medlem så heroverfor? Siger han: nu må jeg tilråde alle at overholde denne lov, nu må man undlade at benytte sig af denne mulighed, som foreligger for at berige sig på sine medborgeres bekostning? Nej, han siger, at enhver jo ved, at dette her vil ikke blive overholdt. Han tager ikke afstand fra det. Det er det, jeg siger er en uansvarlig stilling for en rigsdagsmand at indtage. Vi kan diskutere tingene på det forberedende stade, men fra det tidspunkt, da loven er vedtaget, gælder den for alle borgere, og så er det enhver rigsdagsmands pligt at sige: loven skal holdes, og den, der ikke gør det, føler ikke det ansvar, der følger med at deltage i lovgivningen her i landet.

(Kort bemærkning).

Oluf Pedersen: Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) har åbenbart misforstået, hvad det er det drejer sig om. Jeg har ikke stået her og gjort mig til